

ogólnie: rozciąga się ono nie tylko na jeńców, ale i na ślepców. „Wyrwać uciśnionych na wolność.” Kto był tak udrczony i tak uciśniony jak człowiek, który został uwolniony i uzdrowiony przez Jezusa? „Zwiastować Pański rok łaski.” Według prostego zrozumienia mówi, że Zbawiciel głosił Ewangelię jeden rok w Galilei; i takie jest znaczenie słów: „Zwiastować Pański rok łaski i dzień odpłaty”. A może jakąś tajemnicę zwiastuje Boskie słowo przez głoszenie roku Pańskiego? W przyszłości bowiem nastąpią inne dni, nie takie, jakie teraz widzimy na świecie. Inne miesiące i inny porządek kalend. Jak te są, innymi, tak i nastąpi łaskawy rok Pański. A to wszystko jest zwiastowane, abyśmy po odzyskaniu wzroku, który zastąpi ślepotę, po uwolnieniu z więzów, po uzdrowieniu z różnych ran doszli do Pańskiego roku łaski.

Gdy zaś Jezus przeczytał te słowa, zwinął „księgę i oddał słudze, i usiadł, a oczy wszystkich w synagodze były w Niego utkwione”. I teraz, jeżeli tylko chcecie, w tej synagodze i zgromadzeniu oczy wasze mogą być utkwione w Zbawiciela. Gdy bowiem głębie twego serca skierujesz ku rozważaniu mądrości, prawdy i ku Jednorodzonemu Synowi, oczy twoje będą spoglądały na Jezusa. Błogosławione zgromadzenie, o którym świadczy Pismo, że oczy wszystkich były w Niego utkwione. Jak bardzo chciałbym mieć takie świadectwo i o tym zgromadzeniu, to znaczy, że oczy wszystkich: katechumenów i wiernych, kobiet, mężczyzn i dzieci nie oczyma cielesnymi, ale oczyma duszy spoglądały na Jezusa. Gdy będziemy Nań patrzyli, oblicza nasze dzięki Jego światłu i przez kontemplowanie Go staną się jasne i będziecie mogli powiedzieć: „Ukazało się nad nami światło oblicza Twego, o Panie” (Ps 4,7) oraz: „Jemu chwała i panowanie na wieki wieków. Amen” (1 P 4,11).

Orygenes, Komentarz do ewangelii św. Łukasza 1

„Jak przekazali nam ci, którzy od początku Mu się przyglądali i byli sługami Słowa.“ W sposób jasny pouczają nas słowa Łukasza, że celem jednej nauki jest ona sama, innej zaś jej wypełnienie w życiu. Na przykład geometra ma na celu tylko i wyłącznie poznanie teoretyczne. Inna jednak nauka, jak na przykład medycyna, wymaga zastosowania praktycznego. Trzeba poznać zasady i metodę medycyny nie po to, abym wiedział tylko, co mam uczynić, ale abym umiał uczynić, to jest abym wyczyścił ranę, zarządził dietę... Jeśliby ktoś wszystko wiedział, a nie wcielił w czyn, próżna byłaby jego wiedza. Podobne jak z wiedzą i praktyką medycyny ma się rzecz i ze służbą Słowu. Dlatego napisano: „Jak przekazali nam ci, którzy od początku Mu się przyglądali i byli sługami Słowa“, aby słowami „przyglądali się“ pokazać naukę i wiedzę, z innych natomiast: „byli sługami“ - poznać czyny.

„Postanowiłem i ja, zbadawszy wszystko dokładnie od początku.“ Łukasz podkreśla i powtarza, że tego, co ma napisać, nie poznał z opowiadań, ale dowiadywał się wszystkiego od początku. Stąd też słusznie Apostoł chwali Łukasza w słowach: „Którego chwała jest w Ewangelii poprzez wszystkie Kościoły“ (2 Kor 8,18). Tego nie powiedziano o nikim innym, jak tylko o Łukaszu.

„Postanowiłem i ja, zbadawszy wszystko dokładnie od początku spisać ci po kolei, dostojny Teofilu.“ Mógłby ktoś pomyśleć, że spisał tę Ewangelię dla jakiegoś Teofila. Wy jednak wszyscy, którzy słuchacie mojej mowy, jeśli naprawdę tak postępujecie, że możecie zastać umiłowani przez Boga, wy jesteście Teofilami i dla was jest spisana Ewangelia... Śmiało powiem, że każdy, kto jest Theophilos, jest silny, ma moc i siłę od Boga i od Jego Słowa, aby mógł poznać prawdę tych słów, którymi został pouczony rozumiejąc w Chrystusie mowę Ewangelii.

**Stronice te zawierają Słowa Pisma Świętego.
Dlatego powinny być uczczone i godnie traktowane!**

III Niedziela zwykła w roku C:

Łk 1,1-4; 4,14-21

- 1,1. Wielu już starało się ułożyć opowiadanie o zdarzeniach, które się dokonały pośród nas,
2. tak jak nam je przekazali ci, którzy od początku byli naocznymi świadkami i sługami słowa.
3. Postanowiłem więc i ja zbadać dokładnie wszystko od pierwszych chwil i opisać ci po kolei, dostojny Teofilu,
4. abyś się mógł przekonać o całkowitej pewności nauk, których ci udzielono.
- 4,14. Potem powrócił Jezus w mocy Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicy.
15. On zaś nauczał w ich synagogach, wysławiany przez wszystkich.
16. Przyszedł również do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać.
17. Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, natrafił na miejsce, gdzie było napisane:
18. Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi,
19. abym obwoływał rok łaski od Pana.
20. Zwinąwszy księgę oddał słudze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Nim utkwione.
21. Począł więc mówić do nich: Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli.

1-2 Wielu już starało się ułożyć opowiadanie o zdarzeniach, które się dokonały pośród nas, tak jak nam je przekazali ci, którzy od początku byli naocznymi świadkami i sługami słowa.

Mk 16,19-20 Po rozmowie z nimi Pan Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga. Oni zaś poszli i głosili Ewangelię wszędzie, a Pan współdziałał z nimi i potwierdził naukę znakami, które jej towarzyszyły.

J 15,26-27 Gdy jednak przyjdzie Pocieszyciel, którego Ja wam pošlę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, On będzie świadczył o Mnie. Ale wy też świadczycie, bo jesteście ze Mną od początku.

Dz 1,7-8 Odpowiedział im (Jezus): Nie wasza to rzecz znać czasy i chwile, które Ojciec ustalił swoją władzą, ale gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi».

Dz 1,1-3 Pierwszą Księgę napisałem, Teofilu, o wszystkim, co Jezus czynił i czego nauczał od początku aż do dnia, w którym udzielił przez Ducha Świętego poleceń Apostołom, których sobie wybrał, a potem został wzięty do nieba. Im też po swojej mece

dał wiele dowodów, że żyje: ukazywał się im przez czterdzieści dni i mówił o królestwie Bożym.

Dz 4,19-20 Lecz Piotr i Jan odpowiedzieli: «Rozsądźcie, czy słuszne jest w oczach Bożych bardziej słuchać was niż Boga? Bo my nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli».

Dz 10,38-42 Znacie sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą. Dlatego że Bóg był z Nim, przeszedł On dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła. A my jesteśmy świadkami wszystkiego, co działo się w ziemi żydowskiej i w Jerozolimie. Jego to zabili, zawiesiwszy na drzewie. Bóg wskrzesił Go trzeciego dnia i pozwolił Mu ukazać się nie całemu ludowi, ale nam, wybranym uprzednio przez Boga na świadków, którzyśmy z Nim jedli i pili po Jego zmartwychwstaniu. On nam rozkazał ogłosić ludowi i dać świadectwo, że Bóg ustanowił Go sędzią żywych i umarłych.

1 J 1,1-3 To wam oznajmiamy, co było od początku, cośmy usłyszeli o Słowie życia, co ujrzeliśmy własnymi oczami, na co patrzyliśmy i czego dotykały nasze ręce - bo życie objawiło się. Myśmy je widzieli, o nim świadczymy i głosimy wam życie wieczne, które było w Ojcu, a nam zostało objawione - oznajmiamy wam, cośmy ujrzeli i usłyszeli, abyście i wy mieli współuczestnictwo z nami. A mieć z nami współuczestnictwo znaczy: mieć je z Ojcem i Jego Synem Jezusem Chrystusem.

Ef 3,7-9 Jej (Ewangelii) sługą stałem się z daru łaski udzielonej mi przez Boga na skutek działania Jego potęgi. Mnie, zgoła najmniejszemu ze wszystkich świętych, została dana ta łaska: ogłosić poganom jako Dobrą Nowinę niezgłębione bogactwo Chrystusa i wydobyć na światło, czym jest wykonanie tajemniczego planu, ukrytego przed wiekami w Bogu, Stwórcy wszechrzeczy.

Ef 4,11-12 On ustanowił jednych apostołami, innych prorokami, innych ewangelistami, innych pasterzami i nauczycielami dla przysposobienia świętych do wykonywania posługi, celem budowania Ciała Chrystusowego.

3-4 *Postanowiłem więc i ja zbadać dokładnie wszystko od pierwszych chwil i opisać ci po kolei, dostojny Teofilu, abyś się mógł przekonać o całkowitej pewności nauk, których ci udzielono.*

Ps 40,5-6 Szczęśliwy mąż, który złożył swą nadzieję w Panu, a nie idzie za pyszałkami i za zwolennikami kłamstwa. Wiele Ty uczyniłeś swych cudów, Panie, Boże mój, a w zamiarach Twoich wobec nas nikt Ci nie dorówna. I gdybym chciał je wyrazić i opowiedzieć, będzie ich więcej niżby można zliczyć.

J 20,30-31 I wiele innych znaków, których nie zapisano w tej książce, uczynił Jezus wobec uczniów. Te zaś zapisano, abyście wierzyli, że Jezus jest Mesjaszem, Synem Bożym, i abyście wierząc mieli życie w imię Jego.

2 P 1,15-16 Starać się zaś będę, abyście zawsze mieli sposobność po moim odejściu o tym sobie przypominać. Nie za wymyślonymi bowiem mitami postępowaliśmy wtedy, gdy daliśmy wam poznać moc i przyjdzie Pana naszego Jezusa Chrystusa, ale nauczaliśmy jako naocznym świadkom Jego wielkości.

Łk 10,23-24 Potem zwrócił się do samych uczniów i rzekł: «Szczęśliwe oczy, które widzą to, co wy widzicie. Bo powiadam wam: Wielu proroków i królów pragnęło ujrzeć to, co wy widzicie, a nie ujrzeli, i usłyszeć, co słyszycie, a nie usłyszeli».

J 4,25-26 Rzekła do Niego kobieta: «Wiem, że przyjdzie Mesjasz, zwany Chrystusem. A kiedy On przyjdzie, objawi nam wszystko». Powiedział do niej Jezus: «Jestem nim Ja, który z tobą mówię».

J 5,37-40 Ojciec, który Mnie posłał, On dał o Mnie świadectwo. Nigdy nie słyszeliście ani Jego głosu, ani nie widzieliście Jego oblicza; nie macie także słowa Jego, trwającego w was, bo wyście nie uwierzyli w Tego, którego On posłał. Badacie Pisma, ponieważ sądzicie, że w nich zawarte jest życie wieczne: to one właśnie dają o Mnie świadectwo. A przecież nie chcecie przyjść do Mnie, aby mieć życie.

Orygenes, Komentarz do Ewangelii św. Łukasza 32,2-6

Gdy czytasz: „Nauczał ich w synagogach i był wysławiany przez wszystkich” (Łk 4,15 nn.), bacz, abyś nie uważał za błogosławionych tylko tamtych słuchaczy i nie sądził, że zostałeś pozbawiony nauki (Chrystusa). Jeżeli prawdą jest to, co zostało napisane, to Bóg przemawiał nie tylko na zgromadzeniach Żydów, ale Jezus poucza i dziś na tym zgromadzeniu, i nie tylko na tym, ale także na innych zgromadzeniach, i to na całym świecie szukając narzędzi, przez które mógłby pouczać. Módlcie się, aby i mnie znalazł przygotowanym i przystosowanym do mówienia!

Jak niegdyś wszechmogący Bóg szukał proroków w tamtych czasach, gdy ludziom potrzeba było proroctw, i znajdował ich, na przykład Izajasza, Jeremiasza, Ezechiela, Daniela, tak i dziś Jezus szuka narzędzi, by móc przekazać przez nie swoją mowę i pouczać ludy w synagogach, aby sam był sławiony przez wszystkich. Teraz Jezus jest bardziej sławiony przez wszystkich niż w owych czasach, kiedy był znany w jednej tylko prowincji.

Następnie „przybył do Nazaret, gdzie się wychowywał, i wszedłszy wedle swego zwyczaju do synagogi w dzień szabatu powstał, aby czytać. I dano Mu księgę proroka Izajasza, i rozwinąwszy księgę znalazł miejsce, gdzie było napisane: Duch Pański nade mną i dlatego namaścił mnie” (Iz 61,1). Nieprzypadkowo rozwinął księgę i odnalazł rozdział, w którym było zawarte proroctwo o Nim, ale stało się to za sprawą Bożej Opatrzności. Napisane jest bowiem: „Bez woli Ojca wróbel nie wpadnie w sieci” i „wszystkie włosy na głowie apostołów są policzone” (Łk 12,6n). Tak też i tu: odnaleziono właśnie Księgę Izajasza proroka, nie inne, ale właśnie to czytanie, gdzie jest mowa o tajemnicy Chrystusa: „Duch Pański nade mną i dlatego namaścił mnie” - to Chrystus przypomina ten tekst - trudno więc przypuszczać, że przydarzyło się to na skutek zachcianki czy przypadku, lecz opatrnościowo i za zrządzeniem Bożym.

Rozważmy więc to, co mówił prorok, a następnie to, co o sobie powiedział Jezus w synagodze. „Wysłał mnie - mówi - głosić Dobrą Nowinę ubogim.” Ubodzy to poganie. Nie posiadając ani Boga, ani Prawa, ani proroctw, ani sprawiedliwości, ani innych cnót -właśnie oni byli ubogimi. A więc czy z tego powodu wysłał Go Bóg, aby zwiastował (Dobrą Nowinę) ubogim? „Głosić więźniom odpuszczenie.” Więźniami byliśmy my, których tak długie lata trzymał szatan na uwięzi, mając nas jako więźniów i sobie poddanych. Przyszedł Jezus, aby „głosić więźniom odpuszczenie (grzechów) i ślepym, aby przejrzeć”. Ślepi widzą właśnie dzięki Jego mowom i dzięki przepowiadaniu Jego nauki. Przepowiadanie należy zrozumieć

Mt 4,16 Lud, który siedział w ciemności, ujrzał światło wielkie, i mieszkańcom cienistej krainy śmierci światło wzeszło.

Mt 9,27-30 Gdy Jezus odchodził stamtąd, szli za Nim dwaj niewidomi którzy wołali głośno: «Ulituj się nad nami, Synu Dawida!» Gdy wszedł do domu niewidomi przystąpili do Niego, a Jezus ich zapytał: «Wierzycie, że mogę to uczynić?» Oni odpowiedzieli Mu: «Tak, Panie!» Wtedy dotknął ich oczu, mówiąc: «Według wiary waszej niech wam się stanie!» I otworzyły się ich oczy, a Jezus surowo im przykazał: «Uważajcie, niech się nikt o tym nie dowie!»

J 9,39-41 Jezus rzekł: «Przyszedłem na ten świat, aby przeprowadzić sąd, aby ci, którzy nie widzą, przejrżeli, a ci, którzy widzą stali się niewidomymi». Usłyszeli to niektórzy faryzeusze, którzy z Nim byli i rzekli do Niego: «Czyż i my jesteśmy niewidomi?» Jezus powiedział do nich: «Gdybyście byli niewidomi, nie mielibyście grzechu, ale ponieważ mówicie: „Widzimy”, grzech wasz trwa nadal.

Ef 5,8-14 Niegdyś bowiem byliście ciemnością, lecz teraz jesteście światłością w Panu: postępujcie jak dzieci światłości! Owocem bowiem światłości jest wszelka prawość i sprawiedliwość, i prawda. Badajcie, co jest miłe Panu. I nie miejcie udziału w bezowocnych czynach ciemności, a raczej piętnując, nawracajcie tamtych! O tym bowiem, co u nich się dzieje po kryjomu, wstyd nawet mówić. Natomiast wszystkie te rzeczy piętnowane stają się jawne dzięki światłu, bo wszystko, co staje się jawne, jest światłem. Dlatego się mówi: Zbudź się, o śpiący, i powstań z martwych, a zajaśnieje ci Chrystus.

1 Tes 5,5-6 Wszyscy wy bowiem jesteście synami światłości i synami dnia. Nie jesteśmy synami nocy ani ciemności. Nie śpijmy przeto jak inni, ale czuwajmy i bądźmy trzeźwi!

1 J 2,8-10 A jednak piszę wam o nowym przykazaniu, które prawdziwe jest w Nim i w nas, ponieważ ciemności ustępują, a świeci już prawdziwa światłość. Kto twierdzi, że żyje w światłości, a nienawidzi brata swego, dotąd jeszcze jest w ciemności. Kto miłuje swego brata, ten trwa w światłości i nie może się potknąć.

Łk 19,41-42 Gdy był już blisko, na widok miasta zapłakał nad nim i rzekł: «O gdybyś i ty poznało w ten dzień to, co służy pokojowi! Ale teraz zostało to zakryte przed twoimi oczami.

20 Zwinąwszy księgę oddał studze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Nim utkwione.

Łk 5,3 Wszedłszy do jednej łodzi, która należała do Szymona, poprosił go, żeby nieco odbił od brzegu. Potem usiadł i z łodzi nauczał tłumy.

Mt 5,1-3a Jezus, widząc tłumy, wyszedł na górę. A gdy usiadł, przystąpili do Niego Jego uczniowie. Wtedy otworzył swoje usta i nauczał ich tymi słowami: Błogosławieni ubodzy w duchu...

Mt 13,1-2 Owego dnia Jezus wyszedł z domu i usiadł nad jeziorem. Wnet zebrały się koło Niego tłumy tak wielkie, że wszedł do łodzi i usiadł, a cały lud stał na brzegu. I mówił im wiele w przypowieściach

21 Począł więc mówić do nich: «Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli».

14 Potem powrócił Jezus w mocy Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicy.

Łk 4,1-2a Pełen Ducha Świętego, powrócił Jezus znad Jordanu i przebywał w Duchu Świętym na pustyni czterdzieści dni, gdzie był kuszony przez diabła.

Mt 4,23-25 I obchodził Jezus całą Galileę, nauczając w tamtejszych synagogach, głosząc Ewangelię o królestwie i lecząc wszystkie choroby i wszelkie słabości wśród ludu. A wieść o Nim rozeszła się po całej Syrii. Przynoszono więc do Niego wszystkich cierpiących, których dręczyły rozmaite choroby i dolegliwości, opętanych, epileptyków i paralityków, a On ich uzdrawiał.

15 On zaś nauczał w ich synagogach, wystawiany przez wszystkich.

Mt 9,35 Tak Jezus obchodził wszystkie miasta i wioski. Nauczał w tamtejszych synagogach, głosił Ewangelię królestwa i leczył wszystkie choroby i wszystkie słabości.

Iz 55,5 Oto zawieszysz naród, którego nie znasz, i ci, którzy cię nie znają, przybiegną do ciebie ze względu na Pana, twój Boga, przez wzgląd na Świętego Izraelowego, bo On cię przyozdobi.

Mk 1,27 A wszyscy się zdumiali, tak że jeden drugiego pytał: «Co to jest? Nowa jakaś nauka z mocą. Nawet duchom nieczystym rozkazuje i są Mu posłuszne».

16 Przyszedł również do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać.

Łk 1,26-27 W szóstym miesiącu posłał Bóg anioła Gabriela do miasta w Galilei, zwanego Nazaret, do Dziewicy poślubionej mężowi, imieniem Józef, z rodu Dawida; a Dziewicy było na imię Maryja.

Łk 2,51 Potem poszedł z nimi i wrócił do Nazaretu; i był im poddany. A Matka Jego chowała wiernie wszystkie te wspomnienia w swym sercu.

Mt 2,23 Przybył do miasta, zwanego Nazaret, i tam osiadł. Tak miało się spełnić słowo Proroków: Nazwany będzie Nazarejczykiem.

Mt 13,54 Przyszedłszy do swego miasta rodzinnego, nauczał ich w synagodze, tak że byli zdumieni i pytali: «Skąd u Niego ta mądrość i cuda?» Czyż nie jest On synem cieśli? Czy Jego Matce nie jest na imię Mariam, a Jego braciom Jakub, Józef, Szymon i Juda? Także Jego siostry czy nie żyją wszystkie u nas? Skądże więc ma to wszystko? I powątpiewali o Nim. A Jezus rzekł do nich: Tylko w swojej ojczyźnie i w swoim domu może być prorok lekceważony. I niewiele zdziałał tam cudów, z powodu ich niedowiarstwa.

J 18,20 Jezus mu odpowiedział: «Ja przemawiałem jawnie przed światem. Uczyłem zawsze w synagodze i w świątyni, gdzie się gromadzą wszyscy Żydzi. Potajemnie zaś nie uczyłem niczego.

17 Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, natrafił na miejsce, gdzie było napisane:

Dz 13,26-28 Bracia, synowie rodu Abrahama, i ci spośród was, którzy się boją Boga! Nam została przekazana nauka o tym zbawieniu, bo mieszkańcy Jerozolimy i ich zwierzchnicy nie uznali Go, i potępiając Go wypełnili głosy Proroków, odczytywane co szabat. Chociaż nie znaleźli w Nim żadnej winy zasługującej na śmierć, zażądali od Piłata, aby Go stracił.

18-19 Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana.

Iz 61,1-3 Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, by głosić dobrą nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych, by zapowiadać wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę; aby obwieszczać rok łaski Pańskiej, i dzień pomsty naszego Boga; aby pocieszać wszystkich zasmuconych, by rozweselić płaczących na Syjonie, aby im wieniec dać zamiast popiołu, olejek radości zamiast szaty smutku, pieśń chwały zamiast zgębnienia na duchu. Nazwą ich terebintami sprawiedliwości, szczepieniem Pana dla Jego rozślawienia.

Iz 11,2-5 I spocznie na niej Duch Pański, duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bojaźni Pańskiej. Upodoba sobie w bojaźni Pańskiej. Nie będzie sądził z pozorów ni wyrokował według pogłosek; raczej rozsądzi biednych sprawiedliwie i pokornym w kraju wyda słuszny wyrok. Różgą swoich ust uderzy gwałtownika, tchnieniem swoich warg usmierci bezbożnego. Sprawiedliwość będzie mu pasem na biodrach, a wierność przepasaniem łądźwi.

Iz 42,1-4 Oto mój Sługa, którego podtrzymuję. Wybrany mój, w którym mam upodobanie. Sprawilem, że Duch mój na Nim spoczął; On przyniesie narodom Prawo. Nie będzie wołał ni podnosił głosu, nie da słyszeć krzyku swego na dworze. Nie złamie trzciny nadłamaney, nie zagasi knotka o nikłym płomyku. On niezachwianie przyniesie Prawo. Nie zniechęci się ani nie załamie, aż utrwali Prawo na ziemi, a Jego pouczenia wyczekują wyspy.

Iz 50,4 Pan Bóg Mnie obdarzył językiem wymownym, bym umiał przyjść z pomocą strudzonemu, przez słowo krzepiące. Każdego rana pobudza me ucho, bym słuchał jak uczniowie.

Iz 59,21 Co do Mnie, takie jest przymierze moje z nimi, mówi Pan: «Duch mój, który jest nad tobą, i słowa moje, które włożyłem ci w usta, nie zejdą z twych własnych ust ani z ust twoich dzieci, ani z ust potomków twoich synów, odtąd i na zawsze - mówi Pan.

Dz 10,38 Znacie sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą. Dlatego że Bóg był z Nim, przeszedł On dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła.

Łk 7,22-23 Odpowiedział (Jezus) im więc: «Idźcie i donieście Janowi to, coście widzieli i słyszeli: niewidomi wzrok odzyskują, chromi chodzą, trędowaci doznają

oczyszczenia i głusi słyszą; umarli zmartwychwstają, ubogim głosi się Ewangelię. A błogosławiony jest ten, kto we Mnie nie zwątpi».

So 3,12 I zostawię pośród ciebie lud pokorny i biedny, a szukać będą schronienia w imieniu Pana.

Mt 5,3 «Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie.

Jk 2,5 Posłuchajcie, bracia moi umiłowani! Czy Bóg nie wybrał ubogich tego świata na bogatych w wierze oraz na dziedziców królestwa przyobiecane go tym, którzy Go miłują?

2 Krn 34,27 Ponieważ ułękło się twoje serce i upokorzyłeś się przed obliczem Boga, słuchając tego, co wypowiedziałem przeciw temu miejscu i mieszkańcom jego, ponieważ ukorzyłeś się przede Mną, rozdarłeś swoje szaty i płakałeś przed moim obliczem, to również i Ja wysłuchałem ciebie - wyrocznia Pana.

Ps 34,18 Oblicze Pana zwraca się przeciw źle czyniącym, by pamięć o nich wygładzić z ziemi.

Ps 147,3,9-11 On leczy złamanych na duchu i przewiązuje ich rany. On daje pokarm bydłu, pisklętom kruka to, o co wołają. Nie kocha się w sile rumaka; nie ma też upodobania w goleniach męża. Podobają się Panu ci, którzy się Go boją, którzy wyczekują Jego łaski.

Iz 57,15 Tak bowiem mówi Wysoki i Wzniosły, którego stolica jest wieczna, a imię «Święty»: Zamieszkuje miejsce wzniesione i święte, lecz jestem z człowiekiem skruszonym i pokornym, aby ożywić ducha pokornych i tchnąć życie w serca skruszone.

Iz 66,2 Przecież moja ręka to wszystko uczyniła i do Mnie należy to wszystko - wyrocznia Pana. Ale Ja patrzę na tego, który jest biedny i zgębniony na duchu, i który z drżeniem czci moje słowo.

Ez 9,4 Pan rzekł do niego: «Przejdź przez środek miasta, przez środek Jerozolimy i nakreśl ten znak TAW na czołach mężów, którzy wdychają i biadają nad wszystkimi obrzydliwościami w niej popełnianymi».

Ps 107,10-16 Siedzieli w ciemnościach i mroku, uwięzieni nędzą i żelazem, gdyż bunt podnieśli przeciw słowom Bożym i pogardzili zamysłem Najwyższego. Trudami przygiął ich serca: chwiali się, lecz nikt im nie pomógł. I w swoim ucisku wołali do Pana, a On ich uwolnił od trwogi. I wyprowadził ich z ciemności i mroku, a ich kajdany pokruszył. Niech dzięki czynią Panu za Jego łaskawość, za Jego cuda dla synów ludzkich, gdyż bramy spiżowe wylał i skruszył żelazne wrzeciędzie.

Iz 45,13 To Ja wzbudziłem go słusznie i wygładzę wszystkie jego drogi. On moje miasto odbuduje i odeśle moich wygnańców, bez okupu i odszkodowania» - mówi Pan Zastępów.

Ps 146,8 Pan przywraca wzrok niewidomym, Pan podnosi pochylonych, Pan miłuje sprawiedliwych.

Iz 29,18-19 W ów dzień głusi usłyszą słowa księgi, a oczy niewidomych, wolne od mroku i od ciemności, będą widzieć. Pokorni wzmogą swą radość w Panu, i najubożsi rozweselą się w Świętym Izraela.

Iz 42,16-18 Sprawię, że niewidomi pójdą po nieznaney drodze, powiodę ich ścieżkami, których nie znają, ciemności zmienię przed nimi w światło, a wyboiste miejsca w równinę. Oto są rzeczy, których dokonam i nie zaniecham. Wstecz się odwrócą z wielkim zawstyżeniem ci, którzy w bożkach pokładają ufność, którzy mówią ulanym posągom: „Jesteście bogami naszymi!”. Głusi, słuchajcie! Niewidomi, natęźcie wzrok, by widzieć!